

MI IN SLOVENIJA

JOŽE HORN

Naše čutenje do države Slovenije lahko izrazimo v trojnem premišljevanju:

Ponos na preteklost

Slovenije ne smemo pozabiti. Nasprotno. Biti moramo nanjo ponosni. Preteklost ni samo čas, ki je minil. Zapustil je globoke rane, v nekem smislu neozdravljive, na narodnem telesu. Izgubili smo na tisoče ljudi, ki jim je Bog dal življenje, da bi koristili človeški družbi. Tudi drugi narodi so bili oropani svobode in vsega, kar ona prinese, pravice in dolžnosti. A slovenski narod je majhen po številu in je zaradi omenjenih izgub še toliko bolj prizadet.

Kar dviga naš ponos je to, da smo se kot narod uprli vsemu zlu in tistim, ki so to zlo človeštvu povzročili. Vsi sloji in dobro misleči narodnjaki so se temu zoperstavili in bili pripravljeni v tej borbi celo izgubiti svoje življenje za zmago dobrote in miru. In oni, ki niso bili deležni tega mučenja, so za narod molili in darovali svoje trpljenje in žrtve ter žalovanje za ubitimi in pogrepanimi svojci.

Lahko smo in biti moramo ponosni na slovenski narod, na našo preteklost, ki je nismo preživeli prekritih rok, ampak smo sprejeli križ in ga z božjo pomočjo nosili za Kristusom, ker smo hoteli ostati Njegovi učenci.

Ljubezen do sedanjosti

Ne zavračamo ničesar, razen hudobije, ki jo sedanjost prinaša. Slovenija je doživela svojo „Alelujo“. Čeprav je ne v celoti, a pomlad ji obeta veselo prihodnost. Repila se je vseh „izmov“, nacizma, fašizma in komunizma, in je zadihala s svojimi pljuči. Še doživlja posledice vseh prejšnjih, a Bog je pogledal skozi prste in jo spremlja z vso ljubeznijo do sedanjosti. Tako kot smo takrat delovali in sodelovali za njeno samostojnost in neodvisnost, enako smo sedaj dolžni nadaljevati z delom za njen obstoj in napredek. S tem ji bomo dokazali našo ljubezen in hvaležnost. Bogu se zanjo zahvalimo in Ga prosimo, naj jo ohrani in ji pomaga do celotne zmage.

Vera v prihodnost

Če bo Slovenija ostala zvesta Bogu in njegovim zapovedim, če bo sledila nauku Cerkve, če bo skrbelo za socialno pravičnost, če bo spoštovala vsako človeško življenje, od spočetja pa do naravne smrti in se bo Bogu zahvaljevala za družine z mnogimi otroki, kar velja tudi za nas, potem se ji prihodnosti ni treba bati. Če bomo vsi Slovenci, doma in po svetu in oni, rojeni izven Slovenije kjerkoli, izpolnjevali, kar Bog od nas pričakuje, potem imamo lahko vero v prihodnost in da nam bo še naprej Bog pomagal. Kot nas ni zapustil v preteklosti, bo tudi v prihodnosti stal ob naši strani. Zato nas tudi prihodnost ne bo vznemirjala, saj bo sam Bog vedno in povsod z nami.

Tako bomo tudi v prihodnosti Sloveniji v korist.

KAM S HRVAŠKO?

„V stranki Nova Slovenija (NSi) menimo, da je bila brionska izjava eden od najboljših dosežkov, kar zadeva rešitve, ki so vedno odprti vprašanji s Hrvaško,“ je te dni izjavil predsednik NSi Andrej Bajuk. Kot je dodal, se NSi zdi ta sporazum ključnega pomena za dosego dokončne rešitve. „Glede tega bomo sodelovali tudi z drugimi strankami, ki so trenutno v vladni koaliciji, za nadaljnjo preučitev in uveljavitev vseh teh stvari,“ je dejal.

Bajuk kot vodja NSi je bil na delovnem srečanju vladajoče koalicije, na katerem so se za zaprtimi vrati pogovarjali tudi o odnosih s Hrvaško.

Predsednik SLS Janez Podobnik je pozneje dejal, da je na srečanju koalicija soglasno znova poudarila pomen junija podpisane brionske izjave, sprejeli pa naj bi tudi dva sklepa. Koalicija se je strinjala, da je treba v celoti spoštovati koalicijsko določbo, po kateri sporazum Drnovšek-

Račan ne obstaja in zato tudi ne more biti predmet arbitraže. Sprejela pa je tudi predlog predsednika SLS, da se v okviru vladne koalicije oblikuje delovna skupina, v katero vsaka partnerica predlaga strokovnjaka za vprašanja, povezana z urejanjem odnosov s Hrvaško.

Glede interpretacije Janeza Podobnika, da sporazum Drnovšek-Račan ne obstaja in zato ne more biti predmet arbitraže, je premier Janez Janša na novinarski konferenci dejal, da je Podobnik s tem verjetno mislil na obstoj tega dokumenta v pravno-formalnem smislu. Sporazum namreč ni bil ratificiran, kar je, kot je poudaril premier Janez Janša, nesporno dejstvo.

Po drugi strani pa je Izvršni odbor NSi začel s formalnimi postopki za pripravo na kongres stranke, ki bo potekal 19. novembra. Izvršni odbor mora namreč za kongres pripraviti gradivo. Bajuk je trenutno edini kandidat za predsednika stranke.

Evropski poslanec in predsednik sveta NSi Alojz Peterle pa se še ni odločil, ali bo na novembrskem kongresu kandidiral za predsednika stranke. Pojasnil je, da je za to še čas.

Člani odbora so izrazili zaskrbljenost, ker se v javnosti še vedno povezuje sedaj veljavno davčno zakonodajo s trenutno vlado. Stranke današnje vladajoče koalicije so v takratni opoziciji dejansko nasprotovale spremembam davčne zakonodaje, je pojasnil Bajuk. Izredno nenavadno se mu zdi, da se ne opozarja ljudi, da je to davčno zakonodajo sprejel državni zbor v prejšnjem mandatu. Takratna opozicija je tako nasprotovala določenim ureditvam, ki danes povzročajo največje težave.

Zato je sam osebno predlagal, naj vlada imenuje strokovno skupino, ta komisija pa zaključuje s pripravo predlogov, ki jih bo vlada pripravila za obravnavo v državnem zboru.

Slavje pri Ruski kapelici

Pri Ruski kapelici pod Vrpečem je bila tradicionalna slovesnost v spomin na umrle ruske vojake, ujetnike v prvi svetovni vojni, ki jih je leta 1916 pri gradnji ceste čez prelaz zasul snežni plaz. Kot je poudaril podpredsednik zgornjega doma ruskega parlamenta Dimitrij Mezencev, bo prihodnje leto, ob 90. obletnici tragičnega dogodka, zbrane pričakala obnovljena kapelica, za kar bosta sredstva namenili tako slovenska kot ruska stran.

Podpredsednik ruskega sveta federacije je v nagovoru spomnil na slovesnost ob 60. obletnici konca druge svetovne vojne v Evropi, ki je maja potekala v Moskvi. „Na Vrpeču pa se danes ne spominjamo samo umrlih ruskih vojakov iz prve svetovne vojne in žrtev druge svetovne vojne, ampak se moramo spomniti tudi žrtev mednarodnega terorizma, zaradi katerega v stoletju računalnikov in mobilnih telefonov negotovo razmišljamo o svoji prihodnosti,“ je poudaril.

Slovesnosti so se med drugim udeležili visoki slovenski in ruski predstavniki ter delegaciji katoliške in ruske pravoslavne cerkve. Kot je poudaril Mezencev, obisk visoke ruske delegacije odraža tudi stanje odnosov med Rusijo in Slovenijo, ki je postala članica Evropske unije, v kateri samostojno zastopa svoja stališča.

Med prvo svetovno vojno, v letih 1914-1918, je bila Kranjska Gora pomembno križišče vojaških prehodov. Zaradi italijanske vojne napovedi Avstriji maja 1915 je bila povezava s fronto ob Soči strateškega pomena za gradnjo ceste do Kranjske Gore prek gorskega prelaza Vrpeč vse do Trente. Za gradnjo in čiščenje ceste je avstrijsko vojaško poveljstvo v letih 1915 in 1916 uporabilo več kot 10.000 ruskih vojnih ujetnikov, ki so bili nastanjeni v barakah ob Kranjske Gore do Trente. Mnoge so pokončale bolezni in izčrpanost, avstrijski stražarji pa so z njimi kruto ravnali.

Marca 1916 je snežni plaz z Mojstrovke zasul več kot 300 ruskih ujetnikov in nekaj avstrijskih stražarjev. Natančnega števila žrtev ni bilo mogoče nikoli ugotoviti, tudi zato, ker avstroogrška stran ni razkrila podatkov o vojnih ujetnikih.

Na tragični dogodek spominjata grobišči pod Erjavčevo kočjo in grobnica ob Ruski kapelici, kamor so posmrtno ostanke prenesli leta 1937. Rusko kapelico so v spomin na umrle postavili preživeli ujetniki leta 1917, spominsko slovesnost na državnih ravni pa pripravljajo od leta 1992. Slo-

vesnost prirejajo rusko veleposlaništvo v Ljubljani, občina Kranjska Gora in Društvo Slovenija-Rusija.

Slovesnosti so se z ruske strani udeležila tudi delegacija ruske pravoslavne cerkve pod vodstvom kurskega in riljskega nadškofa Germana, ki je vodil mašo. Obisk delegacije ruske pravoslavne cerkve pa je bil tudi priložnost za pogovore o možnosti obiska patriarha ruske pravoslavne cerkve Aleksija II. v Sloveniji, za katerega ima odprto vabilo že več let. V ruski cerkveni delegaciji pa je letos tudi zbor bogoslovcev kurske nadškofije, ki bo nastopil z več koncerti.

Še o dvojezičnih napisih

Novoizvoljeni predsednik Narodnega sveta koropkih Slovencev (NSKS) Matevž Grilc je po novinarski konferenci v Celovcu predstavil nekatere smernice prihodnjega delovanja. Dotaknil se je tudi vprašanja dvojezične topografije in pri tem napovedal, da so pozornost sedaj posvetili internacionalizaciji tega vprašanja. Pripravljajo tožbo, ki jo bodo vložili pred Evropsko sodišče za človekove pravice v Strasbourgu, je pojasnil Grilc.

Povedal je, da se pripravljajo na to, kako bodo tožbo formalno vložili - ali preko posameznikov ali pa kakega društva. V zvezi s tožbo pa so že pridobili izvedeniško mnenje Dunajske univerze. Internacionalizaciji vprašanja topografije, so se sicer pripravljali odpovedati, če bo avstrijska vlada v zvezi s tem predložila ustrezne predloge.

Kompromis je koropki deželni glavar Joerg Haider zavrnil, trenutno pa čakajo na nove predloge vlade. „Imamo odločbo avstrijskega ustavnega sodišča, vsak kompromis pa se bo moral orientirati na to odločbo,“ je po dejal Grilc.

Skrunitev nagrobnika Ivana Trinka

Svetovni slovenski kongres je izrazil najostrejši protest proti skrunitcem nagrobnika narodnega buditelja Beneških Slovencev Ivana Trinka — Zamejskega na pokopališču v Trčmunu. Ob tem dejanju pozivajo krajevne oblasti v Benečiji in še posebej politične oblasti v Rimu, da se odkrito zavzamejo za pravice slovenske skupnosti.

„Takna dejanja so še posebno nerazumljiva v času Združene Evrope, ko se vsi narodi in manjšine v njej zavzemamo za sožitje in spoštovanje vseh nacionalnih in manjšinskih vrednot. Te naj v evropski skupnosti postanejo bogastvo in ne sovražstvo, kot to želijo prikazati nekateri posamezniki in skupine v odnosu do slovenskih kulturnih in nacionalnih vrednot,“ je SSK zapisal v sporočilu.

Radio Ognji če pleza!

Po stopničkih navzgor. Medtem, ko so se v vodstvu Radia Ognjičče ne dolgo tega hvalili, da so na 6. mestu po nacionalni raziskavi poslušnosti, sedaj z veseljem sporočajo, da so že mesto višje.

Novica je vroča, nosi datum 19. julij 2005. Med več kot 80-imi radijskimi postajami v Sloveniji, je Radio Ognjičče po poslušnosti na 5. mestu (Vir: Nacionalna raziskava branosti 2005, Cati). Po raziskavi se ponajpogostejše 52.000 rednimi poslušalci, verjamejo pa, da jih je v resnici še več. Njihov doseg raste.

Čestitkam se pridružuje tudi Svobodna Slovenija, ki je z Ognjiččem tesno povezana, saj iz našega uredništva tedensko poročamo o življenju rojakov v Argentini za njihovo oddajo o Slovencih po svetu.

GLEJ...

RAZGOVOR:
MAG. BOJAN GROBOVŠEK .. 2

SAN MARTIN:
PRAZNIK MLADINE 3

MENDOZA:
SEDAJ POJE ŠE ENCIJAN 3

RAST XXXIV
SE JE VRNILA 6

SLOVENC V ARGENTINI

SAN MARTIN - Pod lipo domačo (4)

37. MLADINSKI DAN

Prav nič naju ni zeblo v nedeljo 17. julija. Kljub nizki temperaturi nama je bilo prav toplo, saj so mladi iz San Martina praznovali svoj dan. Pridružili so se jim sovrstniki iz drugih slovenskih domov. Pred osmo so se začeli zbirati dekleta in fantje in začeli z ogrevanjem. Nekaj telovadnih vaj in topel čaj so pripomogli, da so bile mišice pripravljene za tekmovanje v odbojki. Dekleta so igrala v spodnji dvorani Doma, fantje pa v telovadnici poleg Srca Jezusovega.

Ko so nas opoldne sončni žarki lepo ogrevali, so mladi pohiteli v kapelo Srca Jezusovega, da bi se pri sv. mapi še duhovno ogreli. Sv. mapa

Prizor je bil res prijeten

je daroval prelat dr. Jure Rode. Mlade je prijazno nagovoril in navezal misli božje besede na mladinsko praznovanje. Sv. daritev so mladi spremljali z ubranim petjem ob spremljavi kitar.

In že je bila ura za skupno kosilo. Gostje so se posedli v gornji dvorani, skrbni kuharici Marta Jerman in Magdalena Belec s pomočnicami pa so se urno sukale v kuhinji. Mladi so prijaz-

no postregli okusno kosilo. Tudi nama so se sline cedile, ko so nekateri pod najinima golima krošnjama jedli sendviče z dunajskimi zrezki ali po domače z milanesami.

Po kosilu so športniki nadaljevali z igrami, navdušeni navijači pa so jih spremljali in navijali vsak za svoj dom, do zmage ali do poraza.

Okoli 17. ure je bilo v spodnji dvorani Doma že vse pripravljeno za kulturni program. V ozadju je visela velika paleta s čopičem, ob strani na majhnem odru je risarski pult. Kar nekam po barvi je zadipalo.

Marjan Belec je prisrčno pozdravil navzoče in jih povabil k petju argentinske in slovenske himne.

Pozdravne besede so izrekli predsednik sanmartinske mladine Martin Jerman, predsednik Doma inž. Tone Podržaj in predsednik centralnega odbora Danijel Kocmur.

Ob odru so se razporedili mladi v vlogi barv, kar dvanajst, kot jih najdemo v katlici. Dremali so ob uspavaniki in se ob Kuntnerjevi pesmi Dobro jutro dober dan počasi prebujali. Zaskrbljeno so ugibali, kje je mojster. Skupali so ga priklicati s kánonom Mojster Jaka. Odločili so, da izrabijo zadnje minute miru in sledili pregovoru: Če mojstra ni doma, pa barve plepejo. Temeljito so se razgibali ob

primerni glasbi. A zabave je bilo kmalu konec, ko je domov pripel maček-mojster slikar (Luka Skale) in v slikarski delavnici napravil red. Hitro je začel barvati sliko, ki naj bi jo predstavil na risarskem natečaju. A zmanjkalo mu je domipijije. Začel je s primarnimi barvami, nadaljeval s sekundarnimi. Otroci Rožmanove pole so ga s plesom Narobe svet popeljali v otroške dni. Portretiral je mladce in mladenke, ki so prikupno zaplesali. Bela barva mu je svetovala, naj si zamisli kak slovenski motiv ob barvah slovenske zastave. Slikar je

Preljubo veselje! Domača ekipa in obisk iz Pristave za dekli ko odbojko

spretno mahal s čopičem ob recitaciji Slovenec biti (Tone Kuntner). A vse je bilo zaman, slikar je ves obupan nameraval pustiti delo. Na pomoč so mu priskočile vse barve in skupaj narisale sliko z odtisi dlani. Mojster je bil vsem hvaležen in odpel v likovno galerijo, medtem so pa barve zopet zaplesale. Publika je simpatičen prizor nagradila s močnim aplavzom. Mladi pa so se zahvalili vsem sodelavcem. Pomagali so: Marta Jerman in Magdalena Belec (kosilo), Regina Leber (obleke), Gabrijela Petkovpek (oblikovanje plakatov), Cintia (ples), Lučka Petkovpek in Andreja Boltežar (polski otroci), Vera Podržaj (besedilo ob zamisli Mihaele Podržaj), Tonči Paulič (scena), Marjan Belec in Aleks Šuc (luči in zvok).

Ha, nazadnje sva še medve pripli na oder. Lesena lipova lista sta čakala na zmagovalce v odbojki. To so bili dekleta in fantje iz San Justa. Upava, da so naju namestili na kakšno častno mesto v našem domu. Na vsakem kulturnem programu je videti in slišati kaj novega. Leto za letom pa zaključujemo mladinske dneve s pesmijo Slovenska smo mladina.

Ura je odbila že polnoč, a v Domu je bilo živahno ob dobri družbi, jedači in pijači ter prijetni glasbi. Mrzel zimski večer je bil prežet z mladostno razigranostjo. Mladi sva se počutili med mladimi in vzdihovali: „Oj, mladost ti moja, kam si šla, oj kje si!“

Sanmartinski lipi

Vsi nastopajoči po končnem pozdravu

PRISTAVA

Iz življenja mater in žena

V prvi polovici leta 2005 smo imele mesečne sestanke, na katere smo povabile razne predavateljce, ki so nas vsestransko obogatili.

Aprila je pater Alojzij Kukovica govoril o družini, njenem smislu in važnosti za človeško družbo. Bog je postavil deset zapovedi, ker je hotel urediti odnose med Bogom in človekom (prve tri) ter med ljudmi (ostalih sedem zapovedi). Pater nam je razložil pomen četrte zapovedi, ki predpostavlja ljubezen, vzgojo otrok, neki red, ki ga Bog hoče. Glede narave in namena družine je jasno, da je to ljubezen, medsebojno osrečevanje zakoncev in prokreacija. Ni samo zaradi tega družina ustanovna celica družbe; je tudi nositeljica daljnosežne naloge: vcepiti otroku moralne vrednote, navaditi ga odgovornosti, idr. Snov je bila zelo obširna, lepo razložena in je tudi dala povod za številna vprašanja.

Namesto sestanka v maju in na pobudo in hitro iniciativo Monike Kenda, smo izvedli skupni sprehod v gledališče „La Comedia“ v nedeljo, 8. maja. Uprizarjali so

spevoigro „Teresa“ na motiv življenja in delovanja matere Terezije. Bili smo veselo presenečeni, ko smo opazili, da poleg naše (skoraj petdeset) so bile druge skupine slovenskih gledalcev. Vsi, brez izjeme, smo bili zelo zadovoljni, in nastopajoči so želi dolgo in zaslužno ploskanje.

Sestanek meseca junija je bil posvečen žalostnemu letu 1945. Gospa Cirila Pernipek Žužek je prebrala del očetovega dnevnika, ki ga je začel 4. maja 1945. Številni in natančni podatki iz prvih begunskih dni so bili zanimivi in znova pretresljiv doprinos našemu spominu.

Končno, julija, smo imele na programu dr. Alenko Rajer Dolinar, ki je razvila temo „sladkorna bolezen“. Kaj je, kdaj in kako se lahko pojavi, povezave z drugimi boleznimi, hude posledice in potrebna prehrana, je bila vsebina njenega predavanja. Čeprav je bila medicinska tema, je dr. Rajer uporabila jasne izraze v čisti, tekoči slovenščini. Čestitamo!

AMKH

MENDOZA

Prvo leto dekli kega zbora Encijan

Deklipki zbor Encijan se je rodil po dolgem procesu zorenja. Je plod iskanja mendoških deklet po dejavnosti, s katero bi se v Slovenskem domu srečavale v prijateljstvu ter bi bila istočasno orodje za osebno in skupinsko rast.

Ravno petje nam nudi možnost, da bi omogočile naše želje, ker petje družni in krepi bolj kot vsako drugo delovanje. Petje je duhovni izraz slovenskega naroda, je najlepša dediščina, ki so nam zapustili naši starši in dedje. V petju se človek istoveti s svojimi koreninami, v petju spozna in ceni zgodovino, pege ter tradicijo naroda kateremu pripada.

Minilo je nekaj časa preden smo naše osebe, ki bi nas vodile in učile, ne samo strokovno, temveč, ki bi bile tudi zmožne vcepiti nam duh petja. Angelca Bajda in Dani Bajuk sta takoj z navdušenjem sprejeli ponudbo in doumeli naše hrepenenje.

Intimne želje so se uresničile, ker smo prevzele obveznost, da se bomo čim bolj potrudile in da ne bomo opustile načrta, čeprav se bomo srečavale s težkimi težavami. Dobri Bog je pa dal pevkam in voditeljicam dar zadostne potrpežljivosti, predvsem ker večina od nas prvokrat poje. Z veseljem smo čutile začetne dosežke.

Skupina, ki je imela prvo vajo 15. maja 2004, se je po šestih mesecih prvokrat javno predstavila na Mladinskem dnevu tistega leta, ko je zbor sestavljalo komaj 9 pevk. Za tisto priložnost je bilo že nujno poimenovati skupino. Ime

naj bi predstavljalo zbor in njegovo prizadevanje, moralo bi biti svetel izraz slovenskega dekleta, ki vsebuje v sebi nežnost in stanoovitost, ženskost in čvrstost, cvetlico in skalo. In vse to ravno ponazarja encijan, roža, ki se silovito odpre luči, vzvišena in krasna, ki raste in se razvija med mrzlimi in zasneženimi skalami v slovenskih Alpah. To so lastnosti, s katerimi so slovenske žene s svojimi možmi tvegale vse, s katerimi so prečkale hribe in morja, s katerimi so v tuji zemlji ustanovljale svoje domove, so delale ter rodile.

Po tisti prvi predstavi je navdušenje in veselje začetnic vzpodbudilo druga dekleta, da so pristopila k zboru in so tako doprinesla svoje glasove na sveti večer pred božičem, nato pa ob odprtju mendoškega konzulata Republike Slovenije, 18. marca 2005, v palači bivše Hipotekarne banke.

Izzivi, ki smo si jih ob začetku začrtale, so bili v manj kot enem letu v veliki meri doseženi. To je pa privabilo še nekaj deklet, ki so nastopile ob praznovanju šestdesetletnice zdomstva.

Ob naši prvi obletnici, v soboto 11. junija letos, smo v Slovenskem domu pripravile koncert, na katerem je nastopilo 22 pevk. Nastop smo delili s folklorno skupino Los Chañares. Na koncertu smo skupaj zapeli argentinsko folklorno pesem.

Upamo, da je to samo začetek, mogoče prvi korak, ki nas bo popeljal po bujnih stezah, posejanih z našimi pesmimi.

Angélica Čad

IZ SLOVENIJE

V AFGANISTAN

V to azijsko državo odhaja že četrti, doslej največji slovenski vojaški kontingent. V njem je 39 pripadnikov SV, ki bodo skupaj s pripadniki italijanskih in španskih mednarodnih sil nameščeni v vojaškem kampu Arena v bližini Herata na zahodu države.

Za razliko od prvih treh kontingentov, ki so opravljali izvidniške naloge v Kabulu in njegovi okolici, bo četrti opravljal naloge varovanja kampa. Pripadniki SV odhajajo na misijo s štirimi vozili valuk, dvema tovornima voziloma, v Afganistanu pa bodo od svojih predhodnikov prevzeli še tri t.i. hummerje.

UVELJAVITEV ZAKONA O REGISTRACIJI ISTOSPOLNE SKUPNOSTI

V Sloveniji je stopil v veljavo zakon o registraciji istospolne partnerske skupnosti, ki določa ureditev postopka registracije, pogojev za njen vpis v register in pravnih posledic, ki nastanejo z registracijo te skupnosti v razmerju med partnerjema, ter ureditev prenehanja skupnosti.

Pravice, ki izhajajo iz predloga zakona, so pravica do preživljanja in do preživnine, pravica do pridobivanja premoženja in urejanja premoženjskih razmerij, pravica do stanovanjskega varstva, pravica do dedovanja skupnega premoženja in pravica do pridobivanja informacij o zdravstvenem stanju obolega partnerja ter do obiskov v zdravstvenih ustanovah. Glede načina dedovanja med istospolnima partnerjema zakon denimo predvideva, da preživeli partner podeduje le del skupnega premoženja, posebno premoženje pa se deduje po splošnih predpisih o dedovanju.

Bog se nas usmili!

VTISI IZ SLOVENIJE

Povezovalna pot treh svetih č⁽⁹⁾

(OD NAŠEGA DOPISNIKA)

Kar se hoje tiče, sta bila oba dneva enaka: najprej malo po ravnem, potem spust v dolino, do reke, potem spet vzpon.

Z Marijinega Celja smo začeli hoditi po cesti, ki pelje po grebenu. Kljub jasnemu vremenu sonce ni pretirano pripekalo, tako da smo lahko uživali lepe razglede naokoli. Na vrhu Vrh pa v levo zavije navzdol ena izmed različnih poti: ta pripelje v Deskle. Mimo zaselkov Kamence in Goljevica se lepo spuščajo pot v dolino Soče. Hip ni veliko, nekatere kažejo, da jih lastniki običajno le nekajkrat na leto. Nekaterih pa sploh ne, saj je okolje bilo popolnoma zaraščeno. Čudno, ker niso bile to stare, zapuščene kmečke hiše. Slipal sem komentar, da naj bi imel ta predel eno izmed najnižjih gostot naseljenosti. Res je zemljevid kar prazen v tem delu.

Sestop je spet prinesel svoje. V kolenu je pričelo in vedno bolj sem zaostajal. Svoje je dodal tudi nahrbtnik: od jutra naprej sem bil s polno opremo, ker sem nosil tudi tisto, kar me je čakalo v Ligu (spalna vreča, itd). Počasi in previdno sem stopal na desno nogo, da bi je ja ne preobtežil in uspešno končal romanje.

Kaže, da je druge moje koleno tudi skrbelo, saj so mi svetovali, da se navadim hoje s pohodnimi palicami, da bi si povezal koleno in ne druge nasvete. Romar Vinko ima prehojenih na stotine kilometrov. Še za to poletje je načrtoval prehoditi okoli 250 km po slovenskih tleh. Hodil je, kot bi ppanciriral po mestu. Na vsak način mi

Gregor Batagelj, romar in dopisnik

je hotel pomagati s tem, da bo nosil moj nahrbtnik. Tako zanič pa tudi nisem! Hvaležno sem se mu upiral toliko časa, da je odnehal.

Saj je plo. Na dnu nas je čakala cesta, most čez železnico in pa čez Sočo, pa smo prišli v Deskle. Nekje opoldne je moralo biti. Ustavili smo se pri samopostrežni trgovini, posedli ob mize ali kar „en el cordón de la vereda“, pa potegnili čutarice in sendviče ter pospravili, kar je preostalo od popotnice. Sosedo Beti je tudi skrbelo, če bom sam privlekel svoje koleno do Svete gore, pa mi je dala kremo, ki pomaga veznemu tkivu. Krema naj bi kot efekt močno ogrela namazani del, zato naj bi si kolena ne pokrival. Pa te toplote nisem občutil ne takrat, ne naslednje dni, ko sem se mazal doma.

Nismo dolgo počivali. Nekaj nas je gnalo naprej; najbrž želja, da bi se

pot že enkrat končala. Zapustimo nedeljske Deskle in ugriznemo v hrib. Še dobro, da hodimo po gozdu, saj se kar potimo, ko se meter za metrom vzpenjamo.

Do Pirih moramo biti na Sveti gori, ker bo takrat slovesna mapa kar z dvema pkofoma: koprskim pkofom Pirihom in goripkim nadpkofom De Antonijem. Zato nam vodniki kar vztrajno prigovarjajo. Sicer se pa občasno tudi ustavijo, da se čreda zbere, da se nihče ne izgubi, pa da si oddahnemo. Greben je kar zaraščeno in je zadosti sence, da nas žarki ne bi opekli.

Po zadnji mali vzpetini se pa razgled odpre in - zagledamo Staro goro! To je res užitek, ki mu ni para! O, ja, tisti, ko dospel do cilja, a do tega je premanjkalo. Vendar vsaj vep da pot ni več neskončno dolga.

Po obirnem travniku se spet malo spuščamo do malega sedla. Na poti nismo srečevali ljudi, ki bi hodili v nasprotno smer. Trenutno hodim sam, pa se od nekje prikaže nedeljsko oblečena ženica in povpraša, če je to pot v Baske. Da že dolgo let ni pla po tej poti, pa ne ve, če je prava. Baske? Mimo nobene vasi, naselja, zaselka nismo pri, odkar smo zapustili Deskle. Hočem ji reči, da je zapla, a sem se domislil zemljevida in sva začela iskati, kje je to. Res, tam na vrhu, predno smo zavili na travnik, teče steza naprej na levo in po njej bo pripla v Baske. Oba sva bila vesela: ona, da bo pripla do cilja; jaz, da sem znal prebrati zemljevid (in to pot ni bilo pomote!).

GB

OBLETNICA

„Stotnik“ Marino

Marjan Žigon — ali Marino, kakor ga vsi poznajo — se je rodil v Trstu 5. julija 1905 v primorski družini; slovensko slo je tudi tam obiskoval. Izučil se je za peka in nato za kovača. Veliko veselje je imel do glasbe, zato je na glasbeni akademiji poudiral violino.

Štiriindvajset let je imel, ko je zaradi gospodarske krize odpel v Francijo iskat delo. Posrečilo se mu je dobiti službo s pomočjo dobre sorodnice. Tam je tudi spoznal svojo ženo,

ce v Avstrijo.

Po koncu vojne se je pridružil družini v Gradcu. Nato so dve leti preživeli pri njegovi sestri v Gorici. Končno se je odločil za selitev v Argentino, kamor so prišli leta 1948.

Tu si je z veliko pridnostjo kmalu sezidal hišo v San Antonio de Padua. Njegovi dve vnukinji sta zvesto obiskovali slovensko slo na Pristavi. Tesno je bil povezan s slovensko skupnostjo. Zelo rad je hodil v Dom dr. Hanželiča v Córdoba. Rade volje je dr.

Dokumentarni posnetek poletja 1980 v Cordobi. Od leve proti desni: dr. Julij Savelli, Rudolf Smersu, Marjan Žigon in Milo Stare.

PISMO IZ ZDA

Niko Tomc, 95-letnik

Niko Tomc I in Niko Tomc IV. Praded in pravnuk, četrti z istim imenom v družini, na slavlju 95. rojstnega dne.

svoj rojstni dan! Vnuka Niko in Jesika sta se staremu očetu zahvalila za vzgojo in oporo skozi otroška in mladostna leta, ter da sta danes tako srečna in napredna v življenju, ker to je tudi zasluga starega očeta, ki jima je bil zgled in spodbudo v življenju.

Gospod Tomc ni želel daril, ko smo spravevali, kaj naj bi mu dali; smo pa dobili v odgovor da želi denarno darilo za misijone na Madagaskarju, kjer tudi tam že dolga leta na tihoma skrbi za skupino otrok sestre Marije Pavlič, ki je tudi doma is Bele Krajine.

Ker Tomčevi družini pripada tudi skladatelj Matija Tomc, je bilo petje središče večera. Veronika Fink je slavljencu zapela slovensko pesem „Kje so tiste stezice...“ in nekaj arij iz različnih oper. Tako smo prepevali pozno v noč v prelepi družbi!

Gospod Tomc se kar ni mogel vsem zahvaliti za prekrasne trenutke preživete ob svojem rojstnem dnevu.

Bog vas živi, gospod Niko!
Lep pozdrav vsem,

Klavdija Malovrh-Jako

Prijatelji so zdravje

Avstralski znanstveniki so ugotovili, da so za starejše ljudi redni stiki s prijatelji pomembnejši od stikov z družino. Prav gosta mreža prijateljev naj bi namreč prispevala k daljšemu življenju.

Po podatkih raziskovalcev iz univerze v Adelaidu naj bi prijatelji vplivali na vedenjske vzorce starejših ljudi in tako prispevali k njihovem zdravju in dobremu počutju, poroča spletna stran Sky News. V študiji je sodelovalo preko 1.500 oseb starih nad 70 let. Raziskovalci so jih podrobno izprašali o njihovih stikih z otroki, sorodniki in prijatelji. Upoštevali so tako osebne stike kot tudi pogovore po telefonu, svoje izsledke pa so objavili v reviji Journal of Epidemiology and Community Health.

Znanstveniki so zdravje prostovoljcev spremljali deset let, pri svoji končni oceni pa so v povprečju vzeli tudi druge dejavnike, ki bi lahko vplivali na dolgotrajno življenje, kot na primer socialno-ekonomski status in življenjski slog. Ugotovili so, da stiki z otroki in drugimi sorodniki ne prispevajo bistveno k daljšemu življenju. Izkazalo pa se je, da redni stiki s prijatelji in zaupniki precej povečajo verjetnost za dolgo življenje. Raziskovalci so zapisali: „Prijatelji nam znajo pomagati v primeru depresije, vplivajo pa tudi na našo samopodobo, učinkovitost in moralno. Morda je to zaradi družbenih aktivnosti, ki posamezniku določijo družbeno vlogo, ali pa zaradi občutka nadzora, saj si prijatelje izbiramo sami.“

doma iz Nemčije.

Ob začetku druge svetovne vojne se je z ženo in hčerko Marjetko vrnil v Italijo in kasneje v Volčjo Drago, kjer je Marjetica dobila sestrico Marijo. Ker na Primorskem ni dobil službe, je odpel z družino v Avstrijo, v Gradec in jo tam dobil. Kmalu je moral k vojaku, kjer je bil dodeljen protiletalskim skupinam v Belgiji. Po propadu Italije so ga poslali kot tolmača. Ko je dobil dopust, je odpel z družino v Gradec. Ob vrnitvi v svoj vojaški oddelek je doživel bombardiranje. Zatekel se je k nekemu kmetu in tam so ga čez nekaj dni prepričali, da je slekel vojaško obleko in se napotil domov. Srečno je prišel v Trst in nato v Renče. Tam se je pridružil vavčanom, ki so slavili prvi maj. Nemci so jih polovili. Njega so imeli za francoskega vohuna. Ko je razložil, da je begunec iz Rima, so ga poslali iz Gori-

Hanželiču priskočil na pomoč pri delu, saj sta bila velika prijatelja.

A ni ostal dolgo v Argentini, ker sta se hčerki z družinama vrnil v Trst in nato v München, kjer preživlja svoja visoka leta.

Večkrat se je vrnil v Argentino in obiskal stare znance, saj nosi slovensko skupnost stalno v srcu.

Stric, pre dolgo let sreče!

Zgornje besede je napisal nečak Kazimir za Marinovih prvih devetdeset let. Danes, po desetih letih, mu je želje lahko ponovil, saj se Marino prav dobro počuti in sprejema čestitke od vseh strani: od svojih sorodnikov in prijateljev, pa tudi od tamkajnjega domačega župana, deželnega predsednika in celo nemškega državnega predsednika! Saj do prvih sto let ne pride vsakdo.

Naj mu tudi mi voščimo: pre dolgo let sreče!

GB

VEDNO MANJ ZAKONCEV

Število sklenitev zakonskih zvez v Sloveniji pada. Po podatkih Statističnega urada RS je bilo tako v devetdesetih letih prejnjega stoletja letno sklenjenih približno 8200 zakonskih zvez, v letu 2004 pa je zakonsko zvezo sklenilo le 6558 parov.

Hkrati pa naraščajo razveze, saj se razveže že vsaka tretja zakonska zveza.

Correo Argentino Suc. 7	FRANQUEO PAGADO Cuenta N° 7211
	R. Nac. de la Propiedad Intelectual N° 881153

MALI OGLASI

CATERING

Cocina & Fusión. Srečanja — Praznovanja — Sprejemi. Najbolj okusna postrežba! **Julio Lallire, Chef Ejecutivo.** Tel.: 4641-6986; mobitel: 15 5564-2831; e-mail: jullace@yahoo.com.ar

TURIZEM

Letalske karte, rezerva hotelov, najem avtomobilov in izleti po svetu
H. Yrigoyen 2742 - San Justo
Tel. 4441-1264 / 1265

ZOBOZDRAVNIKI

Dr. Damijana Sparhakl - Zobozdravnica - Splošna odontologija - Belgrano 123, 6. nadstr. "4" - Ramos Mejía - Tel.: 4464-0474

ADVOKATI

Dr. Vital A. ič, Odvetnik Paraná 830, 5. nadstr. - Buenos Aires. Prijave na: Tel./faks: 4798-5153. e-mail: estudioasic@cpacf.org.ar

DOBOVŠEK & asociados - odvjetniki. Zapuščinske zadeve. Somellera 5507, (1439) Buenos Aires. Tel/Fax: 4602-7386. E-mail: jdobovsek@hotmail.com

Dr. Marjana Poznič - Odvetnica - Uradna prevajalka za slovenski jezik Lavalley 1290, pis. 402 - Tel. 4382-1148 - 15-4088-5844 - mpoznic@sfanet.com.ar

CAROCOCINA.COM

CATERING

Kvalitetna kuhinja
Tel.: 4720-0038 / Cel.: 15 5743-2360
www.carococina.com
Chef Carolina Potočnik

RAST XXXIV v Sloveniji

V soboto, 16. julija smo se zgodaj zjutraj odpravili do Kovorja, kjer smo pustili del nape prtljage in nadaljevali pot na Koropko. Ko smo prišli v Celovec, smo najprej obiskali Mohorjevo Družbo, kjer se nam je na kratko razložilo delovanje koropkih Slovencev. Obiskali smo tudi Vetrinjsko polje in samostan, ter po kosilu odšli na grad Hochosterwitz, zgrajen za obrambo proti Turkom. Po obisku tega gradu smo si ogledali knežji prestol in Gosposvetsko polje. Prespali smo v gradu na Rebrci.

Naslednji dan smo zgodaj zjutraj odšli v Sele, ki je najbolj slovenska vas, izredno lepa v tem izgubljenem biseru Slovenije, ki je Koropka. Tam smo najprej sodelovali pri sv. maši. Nato pa so nam tamkajšnji Slovenci postregli z zajtrkom in razložili delovanje različnih organizacij ter nam opisali borbo za dvojezičnost. Tako smo zvedeli da delujejo v Selah tri gledališke skupine, zbor, ples, športno društvo. Povedali so nam tudi kako sodelujejo z Narodnim svetom, ki je osrednja organizacija koropkih Slovencev.

Sledil je obisk vasi Sveče, v kateri je preživel zadnja leta izseljenski kipar

France Gorpe. Njegovo življenje in delo nam je opisala gospa Inzko, kateri smo se za to lepo zahvalili. Odšli smo nato do Št. Jakoba, kjer nas je sprejel g. Puh, ki nam je razkazal župnijske prostore. Kosili smo v Ločah, popoldne pa smo se kopali v Vrbskem jezeru. Že pozno zvečer smo se vrnili domov.

18. julija smo po zajtrku zapustili Rebrco kjer smo bili nastanjeni dva dni, in se odpravili v Celovec. Potem, ko smo si ogledali mesto, smo se zopet zbrali in odšli nazaj v Slovenijo skozi Ljubeljski predor do Kovorja. Tu smo se popoldne malo sprehajali po gozdu in gričevju, zvečer pa odšli po raznih družinah spat.

Naslednji dan smo ob 12. uri pričeli vzpon na Triglav. Spremljal nas je triglavski župnik g. Franc Urbanija. Preden smo se odpravili na pot, smo zmolili Angelovo čepčenje, potem pa veseli začeli hojo. Med potjo do Kredarice smo se večkrat ustavili, da si odpočijemo, ker vzpon je bil res naporen. Končno smo po šestih urah hoje, dospeli do kočice. Tu smo večerjali in prenočili. Naslednji dan smo imeli ob sedmih zjutraj sv. mašo, ki jo je daroval triglavski žup-

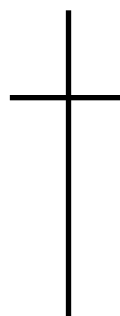
nik. Zaradi slabega vremena, vzpon na vrh Triglava ni bil mogoč, in ob desetih zjutraj smo se pričeli spuščati nazaj v dolino. Srečni smo dospeli do vzhajnega Triglava in se odpeljali do Kovorja, kjer nam je župnik postregel s picami. Potem smo šli v Ljubljano, kamor so nas prišli iskat sorodniki. Končalo se je skupno spoznavanje Slovenije in vsak je odpel, da spozna in preživi nekaj dni s tistimi, ki so nam tudi po rodu družina.

Zopet smo se dobili na Brniku na dan odhoda. Veseli smo bili, da se vračamo domov, a tudi žalostni, ker se je končala doba napega bivanja v lepi Sloveniji. Letalo je že čakalo. Posloviti smo se morali in — znova na pot.

V Frankfurtu smo imeli pristanek. Ker smo morali čakati 12. ur, smo izrabili ta čas, da smo si malo ogledali mesto. Vodil nas je slovenski duhovnik Martin Retej, ki ima na skrbi dupno pastirstvo Slovencev v Frankfurtu. Popoldne smo se zbrali v poljskem domu s Slovenci iz Frankfurta ter se z njimi udeležili zahvalne sv. maše.

In znova na letalo, do končne postaje — Ezeize. Lahko si predstavljate, koliko je bilo veselja, objemanja in tudi zopet kakšna solza. Koliko smo si imeli povedati o tem mesecu, ki smo ga preživeli v domovini napih starih staršev, ki smo jo spoznali tudi za nape duhovno domovino.

RAST XXXIV

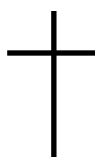
San Luis, Rosario, Buenos Aires

Soborcem, prijateljem in znancem sporočamo, da je 27. julija v devetdesetem letu starosti umrl kapetan

Ratko Šu ter ič

komandant domobranskega udarnega bataljona v Šentvidu pri Stični. Bog mu daj večni mir!

Žalujoči:
sestra **Slavica**;
brata **Mirko** in **Du an**,
ter ostalo sorodstvo.

*Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka;
na zelenih pa nikih mi daje leži ča.
K vodam počitka me vodi.
(Ps. 23).*

Vsem prijateljem in znancem sporočamo, da nas je dne 27. julija 2005, v 94. letu starosti, zapustila za vekomaj napa stara mama

ANA JESENOVEC

Poslovili smo jo v Slovenskem domu v Carapachayu in k zadnjemu počitku položili v četrtek 28. julija na pokopališču Memorial v Pilarju, kjer čaka vstajenja Gospodovega.

Zahvaljujemo se vsem, ki so jo obiskali v bolezni, molili zanjo in nam stali ob strani v teh težkih trenutkih.

Posebno zahvalo msgr. Juretu Rodetu, za pogrebno sv. mašo in vodstvo pogreba.

Priporočamo jo v molitev in blag spomin.

Žalujoči:
vnuki **Marko** in **Tomaž Amon**;
Veronika, Matija, Natalija, Andreja in **Kristina Jesenovec** ;
pravnuka **Luka Figueroa-Jesenovec** in **Kamila Amon**
ter ostalo sorodstvo

Buenos Aires, Šentjo t, Cleveland

Slovenski srednje olski tečaj Ravnateljja Marka Bajuka

sporoča, da bo v soboto, 6. avgusta pouk samo do 18. ure. Ob 17.30 pa bo sestanek staršev in razdelitev spričeval.

OPORTUNIDAD DE INGRESOS EXTRA

para eslovenos en la Argentina
Empresa internacional con pronto inicio de actividades en la República de Eslovenia selecciona socios comerciales con contactos profesionales, comerciales o personales en Eslovenia y la Argentina.
Solicite información adicional a: poslovpartner@yahoo.com.ar

53. obletnica Hladnikovega doma

7. avgusta 2005

9.00: sv. maša
10.30: začetek medkrajevnih športnih tekem
12.30: kulturni program, nakar sledi
Kosilo

Po športnih igrah prosta zabava ob zvokih EQE
Prijave za kosilo do 31. 7. na tel: 4267-5933 (Ciril Jan)

Vsi rojaki prisrčno vabljeni!

MePZ San Justo

vabi na

KONCERT

MePZ POMLAD iz Novega mesta,

ki bo v soboto, 13. avgusta, ob 20.30 v Na em domu San Justo

Zborovodja: Fernando Mejías

Po koncertu bo na razpolago večerja

Vstopnice in karte za večerjo lahko dobite pri članih MePZ San Justo

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA

vabi na likovno razstavo

Razstavlja mepane tehnike in objekte

ADRIANA OMAHNA

Odprtje: sobota 6. avgusta 2005, ob 20. uri v mali dvorani Slovenske hiše.
Razstava bo odprta tudi v soboto 20. avgusta od 15. do 19. ure.